

4 pohledy, kterými si můžeme osvojit správné vidění církve

Čtení: Jakub 3,13-18

Písně: 246, 287, 315, 749, 418

„Bůh teď chce skrze církev ukázat vládám a mocnostem v nebesích svou přerozmanitou moudrost. Tento svůj odvěký záměr uskutečnil v Kristu Ježíši, našem Pánu – v něm a skrze víru v něj máme možnost přistupovat k Bohu směle a s důvěrou.“ Ef. 3,10-12 (B21)

Jednou z knih, která mě nedávno zaujala je spis Philipa Yanceyeho, s názvem „Proč se obtěžovat s církví?“.

Právě z této knihy vychází také **leitmotiv** (ústřední pravda) dnešního kázání:

Osvojením správného vidění církve, můžeme jako účastníci přispět k tomu, aby se stala místem, jakým ho chce mít Bůh.

Jedním z cílů této Yanceyeho knihy je odhalit důvody, které vedly k jeho vlastní cestě zpět od skepticismu k plné účasti v církvi > v církvi sice vyrostl, ale nebylo to podle něj zdravé prostředí.

Proč se obtěžovat s církví? Tuto otázku by si mohl klást kde kdo. Možná si ji čas od času kladeš i ty.

Co na to tuto otázku říká apoštol Pavel? Pojdme si přečíst stěžejní biblický text:

„Bůh teď chce skrze církev ukázat vládám a mocnostem v nebesích svou přerozmanitou moudrost. Tento svůj odvěký záměr uskutečnil v Kristu Ježíši, našem Pánu – v něm a skrze víru v něj máme možnost přistupovat k Bohu směle a s důvěrou.“ Ef. 3:10-12 (B21)

Církev ve svém poslání a ve své praxi selhává a dělá chyby, protože ji tvoří nedokonalí lidé. Bez chyb to prostě neumíme.

Když Philip zůstával mimo církev a díval se dovnitř, nacházel mnohé, co mohl kritizovat. Jakmile do církve vstoupil naplno, uvědomil si, jak obtížné je udržovat něco, co by se podobalo novozákonní vizi církve. Když k neúspěchům církve začal sám přispívat, měl pro ně mnohem větší pochopení.

Kritizovali jsme někdy církve? Nejen tu všeobecnou, ale i tu, kde jste duchovně doma.

Co slyší o církvi z našich úst naše děti? Kritika totiž nemá daleko k pomluvám ..

Co změnilo Philipův postoj k církvi? Skeptik by mohl říci, že v průběhu doby snížil svá očekávání nebo si na církve prostě „zvykl“... Roli v tom ale hraje ještě něco jiného: prožil, že církve v něm naplňuje potřebu, která jinak být naplněna nemohla. Říká: „*Kdykoli na nějaký čas církve opustím, zjišťuji, že tím trpím. Moje víra ochabuje a znovu kolem mě narůstá tvrdá skořápka bez lásky.*“

> Jaké nejdelší období jsme prožili mimo církve od doby, kdy jsme se stali její součástí?

Jak se tedy stal ze skeptika obhájcem církve, z diváka účastníkem?

Tady přichází to gró:

„Během let jsem poznal, co mám v církvi hledat. Šlo o způsob, jakým se dívám. V církvi jsem se naučil dívat se vzhůru, kolem sebe, ven a do sebe. Tento způsob pohledu mi pomohl přestat církve pouze tolerovat a místo toho se učit jí milovat.“

4 POHLEDY

1) POHLED VZHŮRU

Je snadné přistupovat k církvi z pozice spotřebitele. Ne, že bych nemohl chodit do církve přijímat. Může se nám ale stát, že bohoslužbu začneme vnímat jako představení. Bavte mě, připravte pro mě něco, naplňte můj volný čas.

V církvi by to však mělo obráceně. Bůh by měl být divákem > divákem (příjemcem) našeho uctívání.

Z bohoslužby bychom neměli odcházet s otázkou „Co jsem získal(a)?“, spíše bychom se měli ptát: „Líbilo se Bohu to, co se tu dělo?“

Církve neexistuje primárně proto, aby vyplňovala volný čas, budovala vědomí hodnoty nebo usnadňovala přátelství, nýbrž proto, aby uctívala Boha.

„Promlouvejte k sobě navzájem v žalmech, chvalo zpěvech a duchovních písních; svým srdcem zpívejte a hrajte Pánu.“ Ef. 5:19

> cílem uctívání je setkání (propojení) s Bohem

Když se soustředíme na vnější věci, a nikoli na setkání s Bohem, přicházíme o to hlavní.

Snažme se při bohoslužbě dívat vzhůru, směřujme svůj pohled k Bohu.

2) POHLED KOLEM SEBE

Yancey píše: „V počátcích své cesty zpět k církvi jsem dělal tu chybu, že jsem záměrně vyhledával společenství složená z lidí, jako jsem já. .. Paradoxně jsem opakoval chybu církve svého dětství, která se snažila potřit jakoukoli známku různosti.“

Když Philip začal chodit do La Salle, smířil se s církví jako s nutnou součástí duchovního života. K jeho překvapení se nedělní dopoledne brzy stalo něčím, na co se těšil. Připisuje to úžasné směsici lidí, kteří tam chodili. Naučil se tam dívat se vzhůru a také kolem sebe. ..

Uctíval Boha mezi lidmi, kteří nebyli jako on. Církev La Salle se scházela v půli cesty mezi nejbohatšími a nejchudšími čtvrtěmi Chicaga a snažila se mezi nimi působit jako most. .. a Philip žasl nad schopností evangelia promlouvat zároveň k bohatým odborníkům i nevzdělaným lidem ulice. .. Viděl, že na povrchu neměl s těmi lidmi mnoho společného; oddanost Ježíši je ale v mnohém spojovala. ... Prvořadé je to, co máme společné.

Když se společenství utvoří kolem toho, co máme společné, vzniká Boží rodina, kde *jednota neznamená uniformitu (ale souznění) a kde různost neznamená rozdělení (ale požehnání)*.

Co nás v církvi (ve společenství křesťanů, kterého jsme součástí) spojuje?

Někdy zapomínáme, že křesťanská církev byla první institucí ve světových dějinách, která přivedla na společný základ Židy a pohany, muže a ženy, otroky a svobodné. (viz Gal. 3:28) ...

Vytvořením zdravého společenství z rozmanitých lidí máme příležitost upoutat pozornost tohoto a dokonce i nadpřirozeného světa.

Philipův závěr: Teď už záměrně hledám společenství složené z lidí, kteří nejsou jako já.

3) POHLED VEN

Misie církve sahá k potřebám okolí. Jedním z důvodů, proč tak různorodé společenství (kterého byl Philip součástí) fungovalo, bylo to, že se spojilo ve snaze oslovit okolní lidi.

Philip dospěl k názoru, že: snaha dívat se ven a navázat kontakt s okolím jsou možná nejdůležitějším faktorem úspěšnosti nebo selhání církve.

> Díváme se jako jednotlivci i jako společenství ven? Je v nás touha navázat kontakt s okolím?

Phillip hovoří o snaze navázat kontakt: nezachraňujeme svět, rozséváme semínka (životem, slovem)

„Je to paradoxní, ale když se církev vyhýbá službě svému okolí, protože by jí to mohlo přinést bolest a těžkosti, sama trpí. Zůstává zakrnělá a nedozrává.“

Ježíšův opakovaný výrok v Evangelích je, že svůj život nacházíme, když ho pro něj ztrácíme. Yancey připojuje: „Nejlépe ho *ztrácíme* ve službě druhým.“

Pro přihlížející svět církev může a má představovat důkaz, že Bůh je živý. Životem církve máme viditelně ztvárňovat, jaký je Bůh. Že je láska, že hledá, že odpouští, že přijímá, že dává!

4) POHLED DO SEBE

Philip píše: „Můj kazatel Bill poznal jak sám nekonečně potřebuje milost, kázal o ní téměř každou neděli a velice prakticky ji nabízel každému kolem sebe. .. Doopravdy jsem uvěřil, že mě Bůh miluje ne proto, že si to zasloužím, ale proto, že je Bůh milosti. Když teď chodím do církve, dívám se do sebe a prosím Boha, aby mě očistil od jedu soupeření a kritiky a naplnil mě milostí.“

Milost dostávají lidé, kteří si ji nezaslouží (to jsem já, ale může to být člověk, který bydlí přes ulici sborového domu). .. Křesťané, kteří zakusili Boží milost, ji mohou a mají přiblížit i druhým.

> Sálá z mého života a ze společenství, kterého jsem součástí, milost?

Jakmile si osvojíme správné vidění církve, můžeme jako účastníci přispět k tomu, aby se stala místem, jakým ho chtěl mít Bůh.

SHRNUTÍ

4 pohledy, kterými si můžeme osvojit správné vidění církve: Učme se v církvi dívat se:

- **vzhůru** [ptejme se v církvi: „Líbilo se Bohu, co se tu dělo?“],
- **kolem sebe** [různost nemusí znamenat rozdělení, ale může být požehnáním],
- **ven** [navazujeme kontakt s okolím: vnímejme jeho potřeby, služme, zasévejme]
- a **do sebe** [každý z nás potřebuje Boží milost – přijímat ji pro sebe a mít ji pro lidi okolo]

Bůh teď chce skrze církev ukázat vládám a mocnostem v nebesích svou přerozmanitou moudrost.

„Ten, který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme. Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši ve všech dobách na věky věků! Amen.“ Ef. 3:20-21